

PIRNIŠKA

PRAVLJIČNA IN

UČNA POT

Besedilo: Nadja A. Puppis
Ilustracije: Andrej Militarov
Jezikovni pregled: Maja Kraigher
Zamisel o Učni poti v pravljicah: Anica Boštjančič
Oblikovanje in prelom: Lara Boštjančič
Izdalo: Turistično društvo Pirniče, Zg. Pirniče 6, 1215 Medvode
E pošta: td.pirnice@gmail.com
Tisk: IZI PRINT d.o.o., Vinkurje

Zgornje Pirniče, 2020

Publikacija je izšla s prispevki avtorjev, domače tiskarne in Občine Medvode

PIRNIŠKA PRAVLJIČNA IN UČNA POT

Pirniška pravljica in učna pot nas vodi po krajih na levem bregu reke Save v občini Medvode, po vaseh Spodnje in Zgornje Pirniče, Verje, Vikrče in Zavrh pod Šmarno goro. Vasi so del Krajevne skupnosti Pirniče in spadajo v območje Turističnega društva Pirniče.

Predstavitev poti v knjižici ima podatkovni in pravljicni del.

Vsaka točka ogleda je opisana s podatki, kot zanimivost poti pa so opisom točk pod glavno cesto, blizu reke Save, dodani tudi izvlečki iz starih legend in zgodb, prirejeni za današnji čas. Dodane so pravljice o povodnem možu, ki se tu sprehaja že od pradavnine in je bil zraven že takrat, ko je velikan » naredil « bližnjo Šmarno goro.

Zgornje Pirniče

Zgornje Pirniče

Medvode

NEKDANJE VAŠKO PERISČE ZVERGLE

TERMALNI IZVIR STRAZA

Seničica

Medanski hrib
427 m

211

Sava

Sava

Medvode

Medna

Seničica

Borovščica

Seskova cesta

Cesta ob železnicah

Gorenjska cesta

Škofjeloška cesta

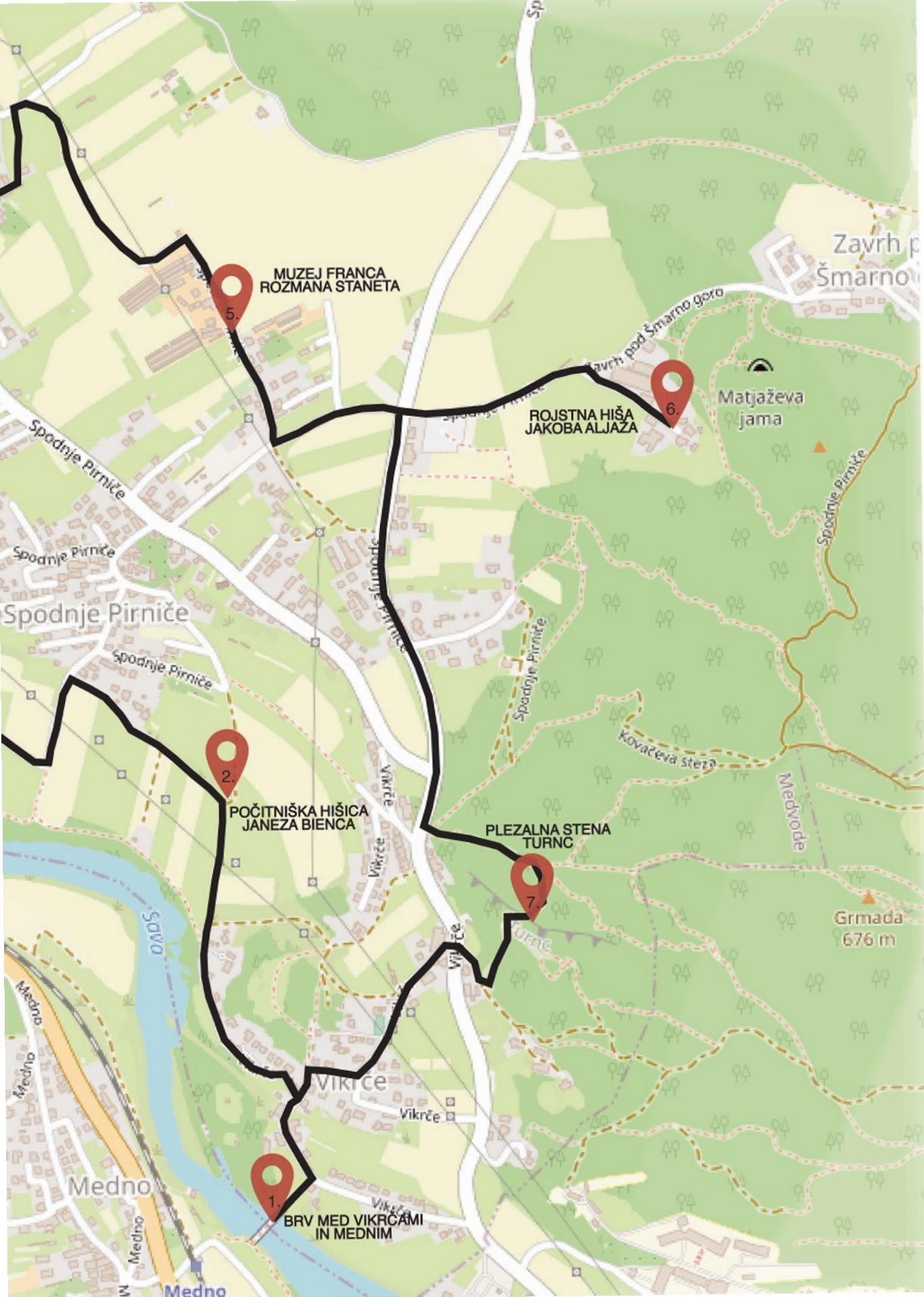
Bizantova cesta

Bogatajeva ulica
Česta v Borovcu

Zonbarjeva ulica

Gorenjska cesta

Medna

5

MUZEJ FRANCA ROZMANA STANETA

6

ROJSTNA HIŠA JAKOBA ALJAŽA

Matjaževa jama

2

POČITNIŠKA HIŠICA JANEZA BIENCA

7

PLEZALNA STENA TURNC

1

BRV MED VIKRČAMI IN MEDNIM

M. L. L. L. L.

1. BRV MED VIKRČAMI IN MEDNIM

Lesena, pokrita viseča brv je kot tehnična dediščina vpisana v register kulturne dediščine. Dolga je 90 m, zgrajena je bila leta 1934 po načrtih inženirja Stanka Dimnika in je nadomestila brod čez Savo, ki ga je od starega mlina vodil brodnik. Brod je prevažal delavce iz vasi na levem bregu reke, iz Vikrč, na desni breg v Medno, od koder so nato nadaljevali pot v Ljubljano z vlakom. Iz Mednega pa so imeli obiskovalci in planinci krajšo pot do plezališča Turnc na šmarnogorski Grmadi in do Šmarne gore. Lesena konstrukcija brvi je zelo slikovita, predvsem zaradi dolžine in strehe. Danes jo uporabljajo predvsem sprehajalci in kolesarji.

Krajevna zanimivost: Delavci iz okoliških vasi, predvsem iz Smednika, so prišli do Vikrč s kolesi. Pustili so jih v gostilni Pr' Kovač (priznana šmarnogorska gostilna, ki žal ne posluje več), spili šilce šnopčka, ki jih je čakal za priprtimi polknicami, in nadaljevali pot do broda peš. Ko so se vračali z dela, so v gostilni poravnali znesek za jutranji šnopček in odkolesarili domov.

SAVSKI POVODNI MOŽ

Pod leseno brvjo je ravno prav velik in dovolj udoben tolmun, ki si ga je savski povodni mož izbral za svoje občasno domovanje, nekakšen vikend, bi rekli. In to že takrat, ko je v Vikrčah še vozil brod čez Savo. Radovedni povodni mož je vsak dan spremljal brod, ki je prevažal delavce čez reko. Ta vodna povezava je bila v tistih časih sila pomembna, saj so delavci tako najhitreje prišli na drugi breg in z vlakom nadaljevali pot v Ljubljano.

Povodni mož, ki je brod spremljal, pa je tako izvedel vse novice in trače, ki so krožili po vaseh ob reki in njenem zaledju. Rad je bil na tekočem z vsem, kar se je dogajalo v »njegovih« kraji, in rad je slišal tudi kakšno debelo, ki so si jo ljudje izmislili, da jim je čas pri prečkanju reke hitreje minil. Tako je izvedel, kako je Tone lezel k Marjani s prekratko lestvijo, kako je Manca pomotoma zlasala Pepco namesto Berte, kako je Janez lovil pujsa po vaški cesti ... Kadar pa so bili ljudje le preveč razposajeni in opravljeni, je le na kratko zamajal brod in takoj so se vsi potniki umirili. Brod je budno spremljal skoraj vsak dan, vedno pa ob nevihtah, ko je bila voda deroča in nevarna. Takrat ga je pomagal previdno usmerjati in poskrbel, da je varno prispel na drugi breg. Seveda zanj ni vedel nihče, saj je povodni mož vse to počel skrit globoko v vodi, le brodar je včasih posumil, da mu nekdo pomaga varno prečkati naraslo reko. Kadar ga brodar ni potreboval, pa se je povodni mož sprehajal po reki in ob njej in čistil nanose, ki jih je reka naplavila ob hudih nalivih in slabem vremenu. Največkrat pa je dremuckal na bregu, opazoval rastje na obeh bregovih in spomladi nadvse rad občudoval prve zvončke, ki so tam rasli v izobilju. Včasih se je ponoči sprehodil po vaseh, vmes pa treniral za redni mesečni športni dan, ki sta ga imela blizu sotočja na Verju s sorškim povodnim možem.

Милослав

2. POČITNIŠKA HIŠICA JANEZA BITENCA, Spodnje Pirniče

Naš znaniglasbeni pedagog, pisatelj in predvsem skladatelj otroških pesmic Janez Bitenc (1925 - 2005) se je rodil v glasbeni družini v Ljubljani. Že zgodaj je prepeval v otroškem zboru, spremljal klasično glasbo po radiu in se kmalu odločil za glasbeno pot. Ko se je zaposlil na radiu, je vzpostavil uredništvo za otroško in mladinsko glasbo. Rad je obiskoval osnovne šole po Sloveniji, kjer je spremljal želje otrok in z njimi prepeval. Tudi na svojem vikendu se je rad družil z otroki in prijatelji. Vse življenje je neutrudno skladal in pisal pesmi za otroke. Njegov opus zajema več kot 500 pesmi, od katerih jih je veliko ponarodelo. Prav gotovo pa je njegovo največje delo zbirka Mavrica, v kateri je zbranih sto najlepših otroških pesmic.

Zanimivost: V piriški osnovni šoli še vedno nadaljujejo s Prepevalnicami strička Janeza, katerih začetnik je bil. Na prireditvi sodelujejo tudi otroški pevski zbori iz osnovnih šol in vrtcev okoliških vasi.

Ustavimo se za trenutek in si zapojmo njegovo pesmico Metuljček cekinček.

Metuljček cekinček, ti potepinček, kje si pa bil?

Pri majceni cvetki, drobni marjetki, medek sem pil.

Potem ko želodček poln kot sodček bil je nalit,

sem rekel marjetki, drobceni cvetki: »Zdaj sem pa sit!«

POVODNI MOŽ NA SPREHODU

Nekoč se je povodni mož slučajno sprehodil mimo Bitenčeve hišice in prisluhnil petju družbe, ki je tam proslavljala petdesetletnico založniške kolegice Nade. Veselo, bolj ali manj ubrano petje ga je navdušilo. Skril se je v gosto grmovje in tam ostal do zgodnjih jutranjih ur ter se šele tik pred svitom odtihotapil v svojo reko. Od takrat je zelo rad poslušal glasbo in je lovil vsako noto, ki se je kjerkoli razlegala, iz radia, vaških gostiln ali domače harmonike. Kmalu je izvedel, da lepo pojejo tudi v vaški šoli, ampak tam se ni imel kam skriti, otrok pa nikakor ni želel vznemirjati ali strašiti. Pa tudi čez glavno vaško cesto ni šel rad. Ni maral asfalta in tudi predaleč je bilo od njegovega mokrega domovanja. Vendar je včasih le prekršil to nenapisano pravilo in smuknil čez to mejno cesto svojega kraljestva, a to je storil le, kadar je zaslišal igrati Mihovce. Na gostilniškem dvorišču se je skrila visoko v košate kostanje, kjer ga ni mogel nihče opaziti, in poslušal narodne viže vse do jutra. Otroke pa je največkrat poslušal poleti, ko so se kopali pri izvirov Straža.

Sploh je nenavaden ta naš povodni mož. Rad ima cvetoče rožice, svetlo zvezdnato nebo, otroški smeh in živ žav in, seveda, glasbo. Nanjo se lepi kot čebele na med. Točno ve, kdaj prepeva »njegova« Lojzka, kdaj so otroci v Straži najbolj razposajeni. In kdaj jih je največ ob izvirov.

И.И.И.И.И.И.

3. TERMALNI IZVIR STRAŽA, Spodnje Pirniče

Nekdanje vaško perišče. Temperatura vode se tu giblje med 19 in 21 stopinjami Celzija. Do napeljave vaškega vodovoda leta 1962 so vse gospodinje prale perilo le na vaških periščih. Rekli so jim žehtarice. In marsikatera gospodinja je tudi kasneje, ko so že imeli doma vodo in pralni stroj, še vedno nosila perilo izpirat v Stražo. Saj je bilo zares lepo oprano le v izvirski vodi!

V Stražo so s kočijo vozili tudi perilo smledniških grofov, ker je bila samo tukaj topla voda tudi pozimi. Tisti dan vaščanke niso smele zraven, perišče je bilo rezervirano samo za grofovsko perilo. Zadnja perica v Straži je bila iz Vikrč. Še v začetku devetdesetih let je prihajala s kolesom do zadnje hiše, ga tam pustila in odšla s perilom v kovinskem vedru peš do Straže.

Danes je tu manjši bazen, v katerem med počitnicami uživajo otroci. Zraven je tudi naravno mokrišče, ki je velikega pomena za čiščenje vode. Tu uspeva tudi posebna praprotnica, venerini lasci, ki je sicer doma le v toplejših krajih. Mokrišča so zaščitena z uredbo Natura 2000.

Zanimivost: Naši vaški perišči Straža in Zvergle sta bili skoraj gotovo tudi prvi vaški fejsbuk. Tu so se srečevale vaščanke iz bližnjih in sosednjih vasi in si izmenjevale novice, napovedovali so se dogodki, dobre ali slabe letine, vaška praznovanja in še kakšna drobna zanimivost je prišla vmes. In vse to je še sveže takoj prišlo do novih uporabnikov informacij. Hitro, enostavno, brez ovir. Tako kot danes. In to celo brez internetne povezave. Tako sodobni smo bili že nekdam!

POVODNI MOŽ V STRAŽI

Povodnega moža vedno očarajo otroci, njihov smeh, vriskanje in čofotanje po vodi.

Ure in ure spremlja njihove razposajene igre, veseli vik in krik. Ko se zvečeri in grejo otroci domov, se po navadi še malo zadrži v bližnjem močvirju in počaka še na naslednjo glasbo. Na žabjo simfonijo!

Tudi žabja melodija mu zveni izjemno ubrano. Žabice in žabci regajo, regljajo, kvakajo in piskajo, kar se najbolj da. Samo zanj, misli povodni mož, pa ni tako. Žabjo melodijo poslušajo tudi prebivalci bližnjih hiš v vasi nad močvirjem. Saj so tam, kjer živijo žabe, tudi ljudje drugačni, nasmejani in prijazni, ker jim zvečer ni treba gledati televizije, niti buljiti v računalnike. Sedijo pred svojimi hišami, štejejo zvezde na nebu in v daljavi poslušajo žabjo melodijo. Glasbo, ki je poleg jutranjega žvrgolenja ptic najbolj zdravilna.

Sploh je ta kotic med drevesi, močvirjem in toplim izvirov vedno nekaj posebnega. Najbolj čaroben je spomlad, saj tam rastejo prvi zvončki, prve srajčke, modri jetrniki, vijoličasti podleski, drobne marjetice, zeleno tevje ... Vse belo je takrat tam okoli, nato pa vse modro in rumeno in zeleno. Takrat povodni mož kar zapleše od veselja med vso to lepoto. In začudeno ga opazujejo prebivalci tistega koticčka: žabe, miške, polži, veverice, sove, čuki, zajčki in srne. Smejejo se temu velikanu in komaj čakajo, da se naveliča in lahko grejo spat.

ZVERGLE

2Hilitaxov

4. NEKDANJE VAŠKO PERIŠČE ZVERGLE, Zgornje Pirniče

Vasi Krajevne skupnosti Pirniče so dobile tekočo vodo šele leta 1962. Z udarniškim delom so si jo vaščani pripeljali tudi do domačih hiš. Do takrat pa so se oskrbovali z vodo iz vodnjakov ali iz hišne kapnice. In tako sta imeli obe vasi vsaka svoje vaško perišče, kamor so hodile gospodinje prat. Glede na količino perila so prišle s cizami ali garami, nekatere pa so prinesle svoje perilo kar na perilniku na svitku na glavi. Prejšnji večer so perilo namočile in ga zjutraj s pomočjo ribežna ali mašine oprale. Kakorkoli so že imenovalle to napravo, so morale po njenih vijugah enako močno drgniti, ribati in mencati, da je bil uspeh enak. Na perišče so prinesle perilo v kovinskem vedru ali lesenem škafu. Ti škafi so bili sploh nekaj posebnega, ves čas so morali biti napolnjeni z vodo ali vsaj mokri. Če so se osušili, so razpadli in deščic, iz katerih so bili sestavljeni, ni nihče več zložil skupaj.

Perišče Zvergle je imelo dve kamniti koriti, in če je bilo peric več, so tiste, ki so prišle kasneje, malo počakale, izmenjale kakšen stavek ali novico in se lotile pranja, ko so prišle na vrsto.

POVODNI MOŽ V ZVERGLAH

V revni bajtici nedaleč od vaškega perišča Zvergle je živela mati s tremi otroki. Danes te bajtice ni več, nadomestila jo je nova, lepa hiša. Mati je kot dninarica skromno preživljala družino. Vsak dan se je utrujena pozno vrnila z dela pri okoliških kmetih in prinesla domov hlebec kruha - ali pa tudi ne. Otroci so pomagali zakrpati domače potrebe z nabiranjem gozdnih sadežev, gob in zdravilnih zelišč. Najstarejša Lojzka je skrbela tudi za vsa hišna opravila in urejenost skromne hiške. Vsak ponedeljek, ko je bilo doma vse urejeno, je odšla še na Zvergle s perilom za vso družino. Skoraj vedno je bila na perišču zadnja, in da si je krajšala čas, je na ves glas prepevala. In marsikatera vaška perica se je zadržala tam dalj, kot je bilo treba, da je prisluhnila njenemu lepemu glasu. Nikoli pa ni zamudil Lojzkinega izjemnega petja naš povodni mož. Skrit v grmovju, tik za tankimi vejami španskega bezga, je poslušal in poslušal. Omamljen od dišečega vonja španskega bezga in Lojzkinega bisernega glasu je tam vsak ponedeljek sanjal še dolgo potem, ko je Lojzka že odšla domov. V zahvalo ji je vedno pustil pred pragom kakšno darilce. Šopek prvih zvončkov, prgišče gozdnih jagod, pehar najlepših kostanjev. Ta posebna pozornost je Lojzki močno ugajala, saj je bila prepričana, da je dobrotnik sosedov Janez. Tudi povodni mož je bil s tem čisto zadovoljen. Vedel je, da je Janez pošten fant in da bo Lojzki dober mož. Zato ni Lojzka nikoli izvedela, kdo je, poleg Janeza, še njen velik oboževalec.

Миллер

5. MUZEJ FRANCA ROZMANA STANETA, Spodnje Pirniče

Franc Rozman Stane, slovenski partizan in narodni heroj, se je rodil v Spodnjih Pirničah 27. marca 1912. Oče je bil železniški delavec in je med prvo svetovno vojno umrl na vzhodni fronti v Rusiji. Mati sama ni zmogla preživeti številne družine, zato so Francu in bratu dodelili skrbnike, njuni sestrici pa sta morali v sirotišnico. V osnovni šoli je imel učitelja gospoda Macarola, velikega domoljuba, čigar besede »govorite slovensko, ljubite svojo domovino in bodite ponosni, da ste Slovenci« so ga spremljale vse življenje.

Že kot mlad fant se je navduševal za vojsko, vendar so ga pri prošnji za vpis v vojaško šolo zavrnil. Poleti 1932 je odšel na služenje vojaškega roka. Po vrnitvi iz vojske sta s prijateljem poskusila v Medvodah odpreti pekarno in gostilno, vendar sta bankrotirala. Po izbruhu španske državljanske vojne se je Rozman kot eden prvih jugoslovanskih prostovoljcev pridružil mednarodnim brigadam in se boril na strani republikanske vojske. V Španiji je tudi dokončal podčastniško šolo. Leta 1941 pa se je pridružil partizanom in 1943 postal poveljnik glavnega štaba NOV (Narodnoosvobodilna vojska) in POS (partizanski odredi Slovenije). Komandant Stane je bil cenjen poveljnik in priljubljen tovariš.

Umril je 7. novembra 1944 v partizanski civilni bolnišnici v Kanižarici pri Črnomlju za posledicami ran, ki jih je dobil med preskušanjem novega orožja – minometa. Pokopan je v grobnici narodnih herojev v Ljubljani.

Zanimivost: Ob stoletnici njegovega rojstva je Banka Slovenije izdala spominski kovanec v vrednosti dveh evrov. V njegovi rojstni hiši je prav tako dobro ohranjena tudi ena redkih črnih kuhinj v teh krajih.

Na proslavi ob stoletnici njegovega rojstva je bila tudi cvetoča jablana. Pripeljali so jo od drugod – v Pirničah še niso cvetele – kot simbol upanja, mladosti in ene najlepših partizanskih liričnih pesmi.

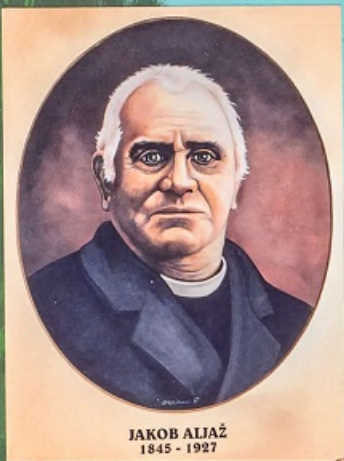
Samo en cvet, en češnjev cvet,
dehteč in bel
odlomi, moja draga!

Ne bom ga za klobuk pripel,
ne bom ga v gumbnico si del,
odlomi ga, odlomi, draga!

Jaz bom ljudem poslal ta cvet,

...

- Karel Destovnik Kajuh

JAKOB ALJAŽ
1845 - 1927

H. H. H. H.

6. ROJSTNA HIŠA JAKOBA ALJAŽA, Zavrh pod Šmarno goro

»Triglavski župnik«, ljubitelj planin, skladatelj in narodni buditelj Jakob Aljaž se je rodil 6. julija leta 1845 v Zavrhu pod Šmarno goro.

Že zelo zgodaj je pokazal nadarjenost do učenja. Po končani osnovni šoli v Smledniku je nadaljeval izobraževanje v ljubljanski normalki in kasneje na nemški gimnaziji, ki jo je zaključil kot odličnjak

Na Dunaju je študiral grščino, latinščino in starocerkvenoslovanščino. Željo, da bi postal profesor, je odnesla očetova smrt, zato se je vrnil domov in vstopil v semenišče. Leta 1871 je postal duhovnik in njegovo prvo delovno mesto je bilo v Tržiču, nato v Dobravi pri Kropi, leta 1889 pa so ga premestili v Dovje, kjer je ostal nekaj več kot 37 let. Poleg duhovniških opravil se je vse življenje ukvarjal s planinstvom in glasbo. Vodil je več pevskih zborov in skladal. Uglasbil je tudi nekaj pesmi Simona Gregorčiča. Njegova najbolj znana pesem pa je skoraj ponarodela Oj, Triglav moj dom. Jakob Aljaž je imel najpomembnejšo vlogo pri razvoju slovenskega planinstva. Želel je, da vsaj naše gore ostanejo slovenske. To je bil osnovni razlog, da je kupil svet okoli vrha Triglava in 1895 leta postavil znameniti Aljažev stolp. Da bi lahko ob osvajanju gora in predvsem Triglava Slovenci tudi prenočili, si je skupaj s Slovenskim planinskim društvom prizadeval za postavitve koč in zavetišč. Jakob Aljaž je umrl 4. maja 1927.

Zanimivost: Na Aljaževi rojstni hiši je spominska kovinska plošča, pred hišo pa manjša replika znamenitega triglavskega stolpa.

Od doma Jakoba Aljaža v Zavrhu pa do Aljaževega doma v Vratih vodi spominska pot. Na tej poti lahko stopimo na šest gorskih vrhov, obiščemo osem planinskih postojank in osem cerkva, ki so povezana z življenjem in delom velikega Slovenca.

zhilitsov

7. PLEZALNA STENA TURNC, Vikrče

Priljubljeno plezališče Turnc na šmarnogorski Grmadi je bilo prvo, ki je bilo zavarovano s svedrovci in tako varno za plezanje. Bilo je tudi prvo vadbišče za ljubljanske alpiniste in plezalce, ki so se kasneje podali v skale v visokogorju. Popularnost športnega in prostega plezanja v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja je oživila to plezališče, ki je še vedno dobro obiskano. Vsi pa se moramo zavedati, da je plezanje nevaren šport in ga lahko gojimo le ob spremstvu usposobljenega voditelja in ustrezno opremljeni.

Kraj Vikrče je bil, tudi zaradi bližine Šmarne gore, že od nekdaj priljubljena izletniška točka številnih Ljubljančanov, pohodnikov, sprehajalcev in kolesarjev. Premožnejši meščani pa so imeli v Vikrčah svoje počitniške hišice in pristave. Tu sta velik del svojega življenja preživela pesnica Lili Novy ter pisatelj in kritik Izidor Cankar, ki je v Vikrče redno vabil največjo bolgarsko pesnico Elisaveto Bagrjano. Vikrčam je posvetila tudi del svoje poezije. V Medvodah, pred knjižnico, sta leta 2016 takratni predsednik Bolgarije in naš predsednik Borut Pahor v njeno čast odkrila klopco prijateljstva.

POVODNI MOŽ V TURNCU

Povodni mož je dremuckal v svojem tolmunu pod brvjo, se pretegoval na vse viže, malo opazoval ljudi, ki so prečkali brv, in se neskončno dolgočasil. »Ta mladina z nahrbtniki je prav gotovo namenjena v Turnc,« je pomislil. »V tisto veliko navpično steno! Le kaj neki tam počnejo?« ga je nenadoma zanimalo. Vedel je, da lezejo nanjo, čeprav bi lahko šli na Grmado ali kamorkoli drugam tudi mimo nje.

Takoj se je odločil, da mora videti, kaj se tam zares dogaja. In jo je mahnil v Turnc. Resda je bila vmes tista asfaltna cesta, ki se je vedno izogibal, ampak Turnc je bil v gozdu, le streljaj od njegovega tolmuna. Tam se je usedel na velik štor in izza grmovja z zanimanjem opazoval mladež, ki je lezla v steno. Na vse strani so plezali, in ko so prišli na vrh, so spet zlezli dol. Torej niso nikamor odšli niti nikamor prišli! Morda sploh niso imeli namena nikamor oditi, če so ves čas samo lezli po steni? Gledal je in gledal in tuhtal, kaj bi lahko bilo na njej tako zanimivega, da so odšli domov šele, ko se je zvečerilo.

Večer je bil svetel, jasen in prijazen. Druga za drugo so se na nebu prižigale svetle zvezde in kar naenkrat je vse okrog njega zažarelo v zlati svetlobi. Tudi tista navpična skala, ki ga je sedaj kar izzivala, da jo preizkusi. In je začel lesti nanjo. Trdno odločen, da je ne izpusti, dokler ne izve, kaj je njena skrivnost. Lezel je in lezel. Višje in višje. Čeprav je bil le nekaj čevljev od tal, se mu je zdelo, da je že zelo visoko. Tedaj pa se je naenkrat močno zablistalo, tudi zagrmelo je zraven, in ko se je zavedel, se je vseh tistih tisoč zvezd, ki so prej priplesale na nebo, spustilo kar dol k njemu. Druga za drugo so zaplesale okrog njegove glave, se prižigale in ugašale in čisto počasi zlezele nazaj na nebo. Malo se je zvrnil tudi mesečev krajec in zdelo se mu je, da se mu s tistima krajcema, ki sta se obrnila navzgor, na vsa usta reži. Močno užaljen jo je popihal v svoj tolmun. Tam si je hladil boleče ude in zadnjo plat in predvsem malo nalomljen ponos.

Sava je mirno tekla dalje, nobenega znamenja ni bilo, da se je nekje blizu nekaj zgodilo. Tudi tisti mesec je spet čisto mirno lebdel na nebu. Ampak povodni mož mu je vseeno zažugal in mu dal vedeti, da ga bo naslednjič, ko se pride ogledovat v njegovo reko, sklatil z neba. Malo ga bo namočil in mu pokazal, da se povodnemu možu nikoli nihče ne posmehuje!

